

عنوان مقاله:

عنوان مقاله: تحول در روش و رویکرد تفاسیر عرفانی بعد از ابن عربی

محل انتشار:

فصلنامه اندیشه دینی، دوره 18، شماره 69 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

سیدعلی سراج - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و زبانهای خارجه، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

موسی عربی - استادیار دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

تفسیر قرآن از زمان پیامبر آغاز شد، در دوره صحابه مورد توجه قرار گرفت و در زمان تابعین گسترده شد. با ورود جریانهای فکری به حوزه فرهنگ اسلامی، و گسترش نیازها، نگاه به قرآن کریم و تفسیر آن گونه های مختلفی پیدا کرد و از دیدگاه های مختلف مورد توجه و تفسیر قرار گرفت. یکی از این جریانهای فکری، رویکرد عرفانی به تفسیر قرآن بود. از آنجا که نگاه عارفان در بررسی هایشان کاملاً مطابق با قرآن و سنت بود، نوع نگاه آنان از آن رو که سرشار از تعبیر لطیف در بررسی آیات قرآنی است، از جایگاه رفیعی برخوردار است. در پژوهش حاضر با روش توصیفی - تحلیلی، ضمن نگاه به سیر تحول روش و رویکرد در تفاسیر عرفانی بعد از ابن عربی، جایگاه ابن عربی از نظر تحولی که در رهیافت عرفانی تفاسیر، ایجاد کرده است، بررسی شده است. یافته های پژوهش حاکی از آن است که رهیافت عرفانی مفسران در تفسیر قرآن، در تفاسیر عرفانی تا قرن هفتم، بیشتر مبتنی بر زهد و شریعت بود. پس از آن تحت تاثیر آرای ابن عربی و به تبعیت از او، رویکرد تاویلی به آیات قرآن بیشتر مورد توجه مفسران قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

تفسیر قرآن، تفاسیر عرفانی، ابن عربی، تاویل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1558030>

